

ตะวันรอนอ่อนไอ
แม่เกือบลับยงค
ตะวันธรรมชราล
มุงศีกสูยุทธไยง

อัสค
สวางแจง
แต่ยง มั่นนา
ปราบเสี้ยนหนามมาร

สุนทรพ้อ

ตอนที่ ๒๐

มาร (๒)

ในพระไตรปิฎกกล่าวถึงมารไว้มากมายหลายแห่ง แต่ไม่มีผู้ใดจะอธิบาย
ยืนยันในเรื่องมารที่มิกกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกนี้เลย หลวงพ่อวัดปากน้ำ
ท่านเป็นบุคคลเดียวที่ยืนยันเรื่องของมารว่ามีจริง และท่านได้กล่าวถึงมาร
ไว้ในพระธรรมเทศนาหลายๆ เรื่องของท่าน

ตามรอยๆ จึงขอเจาะข้อมูลเรื่อง “มาร” จากพระธรรมเทศนาของหลวง
พ่อวัดปากน้ำมาไว้ให้ท่านผู้อ่านได้ศึกษา เป็นการขยายความจากเรื่องของ
มารที่มิกกล่าวไว้จริงในพระไตรปิฎก ดังนี้

มารบังคับได้ทุกอย่าง

“เวลานี้พญามารบังคับใช้สอย ให้เป็นบ่าวเป็นทาส
เขา เขาจะใช้ทำอะไรทำได้ ให้ดำ ให้ตี ให้ชก ให้ฆ่า

ให้พ้นกันได้ มารบั้งคั บ มั น บั้งคั บ ได้อย่างนี้ นะ ให้เป็นบ่าวเป็นทาสเขา ให้เลวทรามต่ำช้า ให้เป็นคนจนอนาถา ตัดขาดทุกสิ่งทุกอย่าง เครื่องกิน เครื่องใช้บกพร่อง เครื่องกินเครื่องใช้ไม่สอยไม่มี มารเขาทำได้บั้งคั บ ได้”

(จาก สติปัฏฐานสูตร แสดงเมื่อ ๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๗)

งานของพระยามาร

“เฮ้า...ต่างว่ามีครอบครัวแล้วได้อะไรบ้าง ได้ลูกคนหนึ่ง แล้วเอามาทำไมละ เอามาเลี้ยง

ลูก ๑๐ คน เอาไปไว้เลี้ยง อย่างไรก็เลี้ยง บ่นไอ้กแล้ว ได้ลูก ๑๐ คน เฮ้า..ได้ ๕๐ คน เฮ้า เอาละสิคราวนี้ เฮ้า..เปะปะไปซี อยากได้ลูกใช้ไหมละ ไม่จริง เหลว โกงตัวเอง โกงตัวเอง ทำให้เลอะเลือน ไม่เข้าไปค้นกายของตัวให้ถึงที่สุด ไม่ให้ตรวจตัวให้ถึงที่สุด

เป็นมนุษย์กับเขาทั้งที เพราะเชื่อกิเลสเหล่านี้แหละจึงได้เลอะเลือน จะครองเรือนไปสักกี่ร้อยปี ก็ครองไปเถิด มั นงานของคนอื่นเขาทั้งนั้น เรื่องของพญามารทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องของตัว ไม่ใช่งานของตัว ไปทำงานให้พญามารเขาทั้งวันทั้งคืน เอาเรื่องอะไรไม่ได้

เพราะอะไรละ เพราะไม่รู้อิโหนอิเหเน่ เกิดมาพบอย่างไรก็ไปอย่างนั้นแหละ เพราะไม่ได้ฟังธรรมของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ไม่ได้ฝึกใจในธรรมของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ไม่ได้ฟังธรรมของลัทธิขงจื๊อ ไม่ได้ฝึกใจในธรรมของลัทธิเต๋า ความเห็นก็เลอะเลือนไปเช่นนี้”

(จาก สติปัฏฐานสูตร แสดงเมื่อ ๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๗)

มารทำให้แก่และตาย

“สภาพความ (ความแก่ความตาย) เป็นเอง ปฐกัแต่ง หรือว่าใคร ปฐกัแต่งอยู่ที่ไหน

เรื่องนี้หมดทั้งประเทศ หมดทั้งชมพูทวีป หมด ทั้งแสนโกฏิจักรวาล

หมดทั้งอนันตจักรวาล ตลอดนิพพาน ภพสาม โลกันต์ มากน้อยเท่าใด
นั้น ไม่รู้กันทั้งนั้นว่าเป็นเพราะเหตุอะไร

แต่วัดปากน้ำมีคนรู้ขึ้นแล้ว เป็นดังนี้เพราะอะไร

ที่ตั้งว้ายให้แก้ยับเย็นไปเช่นนี้ เป็นเองหรือใครทำอยู่ที่ไหน รู้ทีเดียว
ว่าใครทำอยู่ที่ไหน รู้ว่าไม่ใช่ใคร จับตัวได้ คือ พญามารนั่นเองเป็นคน
ทำให้แก่ ให้เจ็บ ให้ตาย เกิดแก่เจ็บตายอย่างยับเย็น

เกิดก็อย่างยับเย็น เตือดร้อน พ่อไม่ตาย บางทีแม่ตาย บางทีลูก
ก็ตาย แม่ก็ตาย พ่อก็ยังจะตายตามอีก โดนน้ำตายเสียอกเสียใจ

นี่พญามารทำทั้งนั้น สำหรับประหัตประหารฝ่ายพระ

ถ้าว่ามนุษย์ผู้ใดเป็นฝ่ายพระละก็ มารข่มเหงอยู่อย่างนั้นแหละไม่
ขาดสาย ไม่เช่นนั้นก็ด้วย วิธีใดวิธีหนึ่ง บางทีหมั่นไถ่ลัก ทำเก่งกาจ
อวดดีอวดดี ให้ฆ่ากันตายเสีย ให้กินยาตายเสีย ให้โดนน้ำตายเสีย
ให้ผูกคอตายเสีย

นี่ใครทำ พญามารทั้งนั้น ไม่ใช่ใคร

**ไม่มีใครรู้ แสนโกฏจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพานถอดกาย
มีเท่าไรไม่มีใครรู้ ไม่รู้เรื่องที่เดียว ในเรื่องนี้ว่าพญามารเขาคอย
บีบคั้นอยู่ ให้เกิด แก่ เจ็บ ตาย**

ให้เกิดก็เกิดอย่างยับเย็น หน้าบิตหน้าเบี้ยว เตือดร้อน ด้วยกันทั้ง
สองฝ่าย ไม่ตายคางก็เหลือง เทียว ไม่ตายก็เกือบตาย นี่พญามารเขาทำ

ตามปกติแล้วไม่เป็นดังนี้ เกิดก็อย่างไม่ได้เตือดร้อนนัก จะ
คลอดบุตรก็เหมือนถ่ายอุจจาระ เหมือนปัสสาวะ ไม่เตือดร้อน เหมือน
คลอดลูกออกเต้า ธรรมดานี้จะคลอดบุตรก็เหมือนถ่าย อุจจาระ เหมือน
ถ่ายปัสสาวะทีเดียว ไม่เตือดร้อนแต่อย่างหนึ่งอย่างใด

**ที่เตือดร้อนยับเย็นเช่นนี้ เพราะพญามารเขาส่งฤทธิ์ส่งเดช ส่ง
อำนาจ ส่งวิชาที่ศักดิ์สิทธิ์ มาบังคับบัญชาบังคับให้เป็นไป”**

ธรรมคำเป็นของมาร

“ธรรมชาวเป็นธรรมสำคัญ ธรรมคำเป็นธรรมฝ่ายของพญามาร
แท้งๆ ไม่ใช่ของพระ ของพระเป็นฝ่ายธรรมชาวแท้งๆ ไม่ใช่ธรรมคำ ตรง
กันข้ามดังนี้

แต่ว่าผู้ประพฤติปฏิบัติในพระธรรมวินัยของพระศาสดา ทั้งภิกษุ
สามเณร อุบาสกอุบาสิกา ไม่รู้จักชัดว่าปฏิบัติดังนี้เป็นธรรมคำ ปฏิบัติ
ดังนี้เป็นธรรมชาว ไม่รู้จักชัด จะรู้จักชัดต้องจัดกาย วาจา ใจ ออกไปเป็นขั้นๆ

ทุจจริตกาย วาจา จิต นั้นเป็นธรรมคำ

สุจริตด้วยกาย วาจา จิต นั้นเป็นธรรมชาว

ทำใจให้ผ่องใส นั้นเป็นธรรมชาว

ถ้าใจมืดมัวขุ่นหมอง นั้นเป็นธรรมคำ

นี่เป็นธรรมคำธรรมชาว มีลักษณะอย่างนี้

ชั่วเป็นฝ่ายคำทั้งนั้น ดีเป็นฝ่ายชาว

ที่นี้ฝ่ายธรรมคำ

ใจมนุษย์มีอภิชฌา พยาบาท มิจฉาทิฏฐิ นี้ฝ่ายธรรมคำ(ของ)กายมนุษย์
ตลอดกายมนุษย์ละเอียด

กายทิพย์ มีธรรมคำ โลภะ โทสะ โมหะ ตลอดกายทิพย์ละเอียด นี่
เป็นฝ่ายธรรมคำ

กายรูปพรหมทั้งหยาบทั้งละเอียด มีราคะ โทสะ โมหะ นี่เป็นฝ่าย
ธรรมคำ ตลอดจณรูปพรหม ละเอียด

กายอรูปพรหม มีกามราคานุสัย ปฏิฆานุสัย อวิชชานุสัย ทั้งหยาบ
ทั้งละเอียด นี่เป็นฝ่ายธรรมคำ

ฝ่ายธรรมชาว

ให้ทาน เมตตา สัมมาทิฏฐิ นี้กายมนุษย์ทั้งหยาบทั้งละเอียด

กายทิพย์ ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง ไม่โลภตั้งอยู่ในความให้ ไม่โลภ

อยากได้ของเขา ให้ของตนแก่เขา ไม่โกรธตั้งอยู่ในเมตตา ไม่หลงตั้งอยู่
ในความเห็นชอบ นี่เป็นฝ่ายธรรมชา

ไม่กำหนด ไม่ขัดเคือง ไม่หลงมกมาย ไม่กำหนดคือคลายกำหนด
เสียแล้ว ไม่มีกำหนด ไม่ขัดเคือง มีความเมตตาเป็นปุเรจาริก ไม่หลง
รู้แจ้งเห็นจริงดังนี้ นี่เป็นธรรมฝ่ายขาว กายรูปพรหม

ปฐมมรรค มรรคจิต มรรคปัญญา นี่เป็นธรรมฝ่ายขาว ไม่ใช่ฝ่ายดำ
ให้รู้จักคลองธรรมดังนี้ นี้คลองธรรมดั่งนี้นัยหนึ่ง

อีกนัยหนึ่ง คลองธรรมที่เป็นธรรมดำธรรมชาวนะ นี้ลึกซึ่งสว่างไสว
ปฏิบัติลงไปแล้ว เห็นดวงใส ดุจกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า

เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เห็นดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา
ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ เห็นกายมนุษย์ละเอียด กายมนุษย์
ละเอียดก็สว่างไสว

เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา
ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ เห็นกายทิพย์ กายทิพย์ก็สว่างไสว

เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา
ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะเห็นชัดทีเดียว เห็นชัดดั่งนั้น นี่เป็น
ธรรมชา

ถ้าเห็นกายทิพย์ละเอียด กายทิพย์ละเอียดก็เห็นดุจเดียวกัน

เข้าถึงกายรูปพรหม กายรูปพรหมก็เห็นดุจเดียวกัน

เข้าถึงกายรูปพรหมละเอียด กายรูปพรหมละเอียดก็เห็นดุจเดียวกัน

เข้าถึงกายอรูปพรหม กายอรูปพรหมก็เห็นดุจเดียวกัน

เข้าถึงกายอรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหมก็เห็นดุจเดียวกัน

เข้าถึงกายธรรม กายธรรมก็เห็นดุจเดียวกัน

เข้าถึงกายธรรมละเอียด กายธรรมโสตา กายธรรมโสตาละเอียด
กายสกทาคา กายสกทาคาละเอียด กายธรรมอนาคา กายธรรมอนาคา-

ละเอียดยกยอพระอรหันต์ กายธรรมพระอรหันต์ละเอียดยก เป็นลำดับขึ้น
ไปดังนี้ นี่เรียกว่าชกธรรมชา ไม่ใช่ชกธรรมดำ

ถ้าไม่เห็นดังนี้ อยู่ในชกธรรมดำ เป็นธรรมของพญามาร เป็นบ่าว
ของพระยามารไป เป็นทาสของพญามารไป เขาบังคับใช้สอย เหมือน
เด็ก ๆ เล็ก เหมือนทาสกรรมกรไปอยู่ในกำมือของมาร นี่ให้รู้จัก
หลักฐานธรรมดำ ธรรมชาวดังนี้”

(จาก ตีลัทธิขณาทิคาถา แสดงเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ.๒๔๙๗)

ใสเป็นของพระ ดำเป็นของมาร

“กลางดวงใสเท่าดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์นั้น กลางดวงนั้นแหละมี
รอยอยู่หนึ่งเท่าปลายเข็ม ปลายจรดนั้นแหละที่ตั้งของใจ

ถ้าดำอยู่ละก็มารตั้งเสียแล้ว ถ้าบริสุทธิ์แล้วละก็เป็นของพระแท้ๆ

ถ้าดำอยู่ละก็มารมันตั้งเสียแล้ว มารมายึดเป็นเจ้าของเสียแล้ว
ถ้าว่าใสสะอาดแล้วก็ นั่นเป็นของพระแท้ๆ”

(จาก ปกิณกะ แสดงเมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๙๗)

มารทำให้ไม่สำเร็จ

“โสดา สกทาคา อนาคา อรหันต์ ทำมาได้ก็จริง แต่ทำไมติด ไป
ติด อยู่แค่โคตรภูเท่านั้นเอง

ที่จะติดโสดา สกทาคา อนาคา อรหันต์ ไม่ติด หลุดเสีย
เพราะเหตุอะไรจึงหลุดไป

มารเขารองราดเสีย เขาเอาละเอียดยอมรองราดเสีย ไม่ติด
กำลังแก้อยู่ ผู้เทศน์นี้แหละเป็นตัวแกล้ง กำลังแก๊ รวมพวกแก้อยู่ทีเดียว
แก๊ไข้อย่าละเอียดยกเหล่านี้ให้หมดให้ได้ หมดได้เวลาใดแล้วก็ โสดาจะ
ติด สกทาคาจะติด อนาคาจะติด อรหันต์จะติด แล้วจะเหาะเหินเดิน
อากาศกันได้ทีเดียว ว่าไม่ช้านะ ไม่เกินสองพันห้าร้อยนะ คงจะสำเร็จ
กันแน่ ไม่คนใดก็คนหนึ่งละ ไม่ต้องสงสัยกันละ จะเอาให้ได้จริงได้จัง

เชียวหนา”

(จาก มงคลสูตร (เรื่อง จิตไม่หวั่นไหวในโลกธรรม ฯ) วันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๗)

ก่อนจะถึงปี พ.ศ.๒๕๐๐ หลวงพ่อก็เจ็บหนัก และเจ็บป่วยต่อเนื่อง จนต้องมรณภาพในปี พ.ศ.๒๕๐๒ ข่าวความสำเร็จอย่างหนึ่งอย่างใดที่ท่านกล่าวไว้ในเทศนาจึงไม่มีหลุดรอดมาให้ได้ยิน

อิทธิพลของมารนั้นเห็นได้ชัดว่ามีมากมาย จนดูเหมือนว่า ชีวิตที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันนี้อยู่ในการบังคับของมารทั้งนั้น ไม่มีใครเลยที่จะพ้นจากการบังคับของมารไปได้ แม้หลวงพ่อดูปากน้ำก็เช่นเดียวกัน

ชีวิตทุกชีวิตต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย

ไม่อยากแก่ ก็ต้องแก่ ไม่อยากเจ็บ ก็ต้องเจ็บ ไม่อยากตาย ก็ต้องตาย ไม่มีอายุวัฒนะใด ที่ทำให้คนเกิดมาแล้วไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายได้เลย

ชีวิตทุกๆ ชีวิตต่างอยู่ในครอบงำบังคับบัญชาของมารอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น จนบางครั้งบางคราวที่ได้สติก็มีความรู้สึกว้า ชีวิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ช่างไม่มีอิสระเลย ไม่เป็นตัวของตัวเองเลย บรรณาอย่างหนึ่งก็ไม่ได้อีกอย่างหนึ่ง ไม่มีใครที่จะบังคับบัญชาสิ่งต่างๆ ให้เป็นไปตามที่ตนปรารถนาได้เลย

ชีวิตดูมีความคับแคบเหมือนอยู่ในกรงขัง แม้จะได้สิ่งของ ลาภ ยศ สรรเสริญ ฯลฯ มาบ้างตามที่ปรารถนา แต่ก็ยังเป็นของขวัญที่มีค่าเพียงเล็กน้อย เมื่อเทียบกับชีวิตทั้งชีวิตที่ต้องสูญเสียไปกับความแก่ ความเจ็บ และความตาย

หากมีใครสักคนที่หาญกล้าและมีกำลังสติปัญญา พินฝ่าไปยังจุดที่จะเอาชนะการครอบงำบังคับบัญชาของมาร เข้าถึงความเป็นอิสระในชีวิตของตนเอง ปกครองตนเองไม่ให้แก่ ไม่ให้เจ็บ ไม่ให้ตายได้ ท่านผู้อ่านจะไปด้วยกันไหม

อาจจะดูว่ามันเป็นสิ่งที่ไกลเกินกว่าจะฝันไปให้ถึงได้ แต่หากไม่เริ่มฝัน ฝันนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร ในเมื่อรู้ว่าความแก่ ความเจ็บ ความตาย เป็นสิ่งที่มีอยู่ หนทางแห่งการหลุดพ้นจากความแก่ ความเจ็บ ความตาย ก็น่าจะมีอยู่บ้าง

หลวงพ่อดปากน้ำท่านมีเป้าหมายที่จะไปถึงจุดนั้น แม้เป้าหมายของท่านจะอยู่ไกล จนเป็นสิ่งที่คนทั้งหลายคาดไม่ถึง แต่ท่านก็เห็นเป้าหมายและวิธีการที่จะไปสู่เป้าหมายนั้น

